

щѣте“, имъ казахъ, конетѣ ви ще умалѣятъ, азъ не ще умалѣя и по рано ще стигна у Лѣсковецъ Азъ пѣтувахъ съ цървули. Слѣдъ насъ вървѣха и други бѣхчевани — балканжии. Поискахъ единъ ножъ отъ тѣхъ, понеже нѣмахъ такъвъ, изрѣзахъ брѣнкитѣ на цървулитѣ, изхулихъ навоитѣ, като ги оставихъ на сѣщото мѣсто, и казахъ на чорбажиитѣ си: „Где сега да ви видя съ конетѣ си“. Като се обърна на задъ, видѣхъ, че единъ отъ балканжиитѣ прибра оставенитѣ ми навои и цървули. Припахъ пакъ прѣдъ конете имъ, слѣзохме до рѣката, прѣцапахме я и азъ не останахъ отзадъ, а всѣ прѣдъ конетѣ бѣгахъ. Тѣ ту прѣпускатъ, ту поклиохватъ и, дору стигнемъ до лѣсковското землище, конете имъ отънаха въ погъ. Като видѣха, че не могатъ повече да вървятъ, казаха ми: „видѣхме, че си неуморимъ и на пѣтъ не можемъ до съ тебе, до като разходимъ конетѣ, иди на прѣдъ и кажи на домашнитѣ, че си идемъ. Имаше до Лѣсковецъ още до половина часъ. Не зная за колко минути съмъ го миналъ и не като че стигнахъ родината си, а като че стигнахъ блажената на Аврама родина. Отъ радостъ не знаехъ, какво да правя, какъ да се нарадвамъ: прѣгрѣщахъ подпоркитѣ, цѣлувахъ ги и хвъркахъ. Стигнахъ въ дома на Ганча Гужгулова. Стѣлбата, що излѣзваше на хаетя, бѣше петеколопатна. Хвърлихъ се отдолу и безъ да стѣпя ни на една сколопата, блѣснахъ се у вратата и паднирихъ всрѣдъ хаетя. Тѣ, като че се надѣвали и чакали кой часъ да си дойде бахчованина имъ. Бдѣли и чакали прѣдъ накладення при камината огънь. Като чули тропането на хаетя, изкочиха изведнажъ, като удлашени, азъ ги поздравихъ съ добъръ вечеръ и имъ казахъ, че бахчованитѣ си идатъ. Обрадвани всички, подадоха ми столъ и азъ седнахъ срѣщу огъня. Попитаха ме гдѣ съмъ ги оставилъ. Азъ казахъ: „на „Честово“ да си разхождатъ конетѣ, слѣдъ малко сѣ тукъ“. Извадиха ми вино и дору пия веднажъ и повторя, ето ги че и тѣ дойдоха. Като имъ разведоха конетѣ, Ганчо свърза негова у тѣхъ, а зетъ му Енчо Долмовъ и дѣдо Никола Кѣцарката пиха на конетѣ си по едно вино и си отидоха. Слѣдъ това кратко разказвахъ чудната моя лекостъ и дивна неуморитостъ, за каквато до тогава не помнѣха цѣль Лѣсковецъ и още до днесъ се приказва. Отидохъ вечерята при стрика си Статя и тамъ прѣношувахъ. Ако и да имахъ двѣ кѣщи, но тѣ бѣха дадени подъ кирия по причина, че нѣмахъ мои хора да оставя у тѣхъ. Като бекаринъ, макаръ и да имахъ кѣщи, принудихъ се да ида при кого да е отъ стрикитѣ си, гдѣто и прѣкарахъ зимата.

На пролѣтъта—1844 г.— пакъ отидохъ на бахча, но съ дру-